

Posedlí.

Lidé jsou velmi rychle hotovi s povídáním nějakého mínění o věcech, jimž nerozumějí. Toto povídání nebylo by samo o sobě tak zlé, kdyby se mu často nedostalo rozšíření. Stojí tu pak náhle jako pevný úsudek, který je mnohými duchovně línými kruhy přijímán jako určité vědění.

Prostě tu je a udržuje se pevně s nápadnou houževnatostí, přesto, že nikdo nedovede říci, jak se k němu přišlo.

Jak často vyvolaly tyto lehkomyšlné projevy veliké škody! To však lidem nevadí, žvaní dál, poněvadž se jim to tak líbí! Žvaní stále: ze svéhlavosti, ze vzdoru, z lehkomyšlnosti, z bezmyšlenkovitosti, pro ukrácení chvíle, nezřídka také ze žádostivosti, aby je někdo poslouchal. Anebo úmyslně ve zlé vůli. Vždy se najde nějaký špatný důvod. Potkáte jen málo lidí, kteří z pouhé chuti ke žvanění holdují této pustošící nemravnosti.

Také tento mor mluvení vyskytl se jako následek rozkladné nadvlády rozumu. Mnoho mluvení však potlačuje možnost čistšího citění, jež vyžaduje vždy větší **prohloubení se do sebe!**

Ne bez důvodu netěší se žvanil žádné důvěře, i když je jinak řádný. Důvěřuje se jen tomu, **kdo dovede mlčet!** Je tak velmi mnoho v pocitu plachosti před žvanily, že by každý člověk musel být tím upozorněn a poučil se pro vlastní styk se spolulidmi.

Žvanily v pravém slova smyslu jsou však především ti, kteří mají rychle po ruce nějaká slova, jedná-li se o věci, jimž

nerozumějí.

Svou pohotovostí jsou škůdci, kteří působí mnoho běd a nevyslovitelného utrpení.

Vezměme nějaký takový případ: Velmi často jsou v novinách zprávy o tak zvaných strašidelných zjevech, jež se náhle vyskytují v domech, v nichž nikdy nic takového nebylo. Jsou tam zvedány a posunovány různé předměty, je tam házeno hrnci a podobnými věcmi.

Z mnohých krajů a zemí přicházejí takové zprávy. Ve všech případech kupí se dění vždy kolem nějaké zcela určité osoby.

Události se ukáží jen tam, kde se **tato** osoba nachází.

Rychle se vysloví tu i tam mínění, že takový člověk musí být „**posedlý**“. Na něco jiného se vůbec ani nemyslí, nýbrž prostě bezmyšlenkovitě, bez usuzování, mluví se o posedlosti.

Často jsou přivolány v mnohých zemích úřady a církve. Když se zjistilo, že tu není nikde žádného podvodu, počalo se tu nebo tam také s církevním vyháněním démonů. Toto však mnoho nepomohlo, protože to bylo naprosto cizí vůči skutečnosti.

Dříve býval by takový člověk, jsou to ponejvíce děti nebo mladá děvčata, prostě podroben pravidelnému čarodějnickému výslechu s nejhroznějším mučením. Když pak zmučený člověk všechno vysvětlil tak, jak to soudcové a služebníci církve chtěli mít, bylo vše ukončeno odpornou scénou. Upálením umučeného se zbožné lidstvo od něj osvobodilo.

Ve skutečnosti stalo se všechno proto, aby bylo učiněno

zadost ničemné touze po pozemské moci a tak udržen silný vliv na tehdejší, tak dětinsky věřící lidi, jenž se tím stále více rozšiřoval. Důvod k tomu nebyl v čistém přesvědčení, že se tím slouží Bohu! Jen lidský strach dal povstati tomuto bezbožně rouhavému štvání, jež potlačilo veškerou důvěru v Boha a dalo volné pole utrhačství nejnižších pomluv.

V každém případě již při počátku dalo se s naprostou jistotou počítat s neblahým koncem a bylo možno všechny tak pohotově obviněné beze všeho ihned zavraždit. Vina vrahů byla by tím ještě menší než vina tehdejších nelidů v hávu služebníků Božích nebo v soudcovských pláštích.

Nechci dělat žádných přirovnání starých časů s dneškem. Nechci také zvláštním prohlášením stavěti mosty, ale **duchovně** je tento děj bezmyšlenkovitým mluvením zcela přesně tentýž! Je jen nyní novými zákony **pozemsky hrubohmotně** zeslabenější. Nevědomí lidé myslí přesto v tomto směru stejně špatně jako dříve a také by tak jednali, kdyby jim zákony nebránily.

Nízké černošské kmeny takové lidi pověrečně pronásledují, zabíjejí nebo také ... uctívají. Tyto oba rozpory nacházíme často v lidském jednání zcela těsně vedle sebe.

U nízkých a nevědomých kmenů přicházejí jejich kouzelníci, aby zakleli takové zlé duchy a vyhnali je z chaty a svými kouzly různým způsobem mučí „posedlého“.

Podobnost v těchto věcech nacházíme na celé zemi, mezi všemi národy. Jsou to skutečnosti, které uvádím k lepšímu porozumění.

Ti lidé však, kteří jsou takto považováni „za posedlé“, jsou ve všech těchto případech bez viny! Po posedlosti není ani stopy, tím méně po démonech, kteří mají býti vyháněni. To všechno jest jen dětinský žvást a středověká pověra, jako pozůstatky z dob čarodějnic. Vinu nakládají na sebe ve skutečnosti ti, kdo v nevědomosti na základě falešných názorů a ukvapených usuzování chtějí pomáhat.

Posedlé najdeme **v ústavech choromyslných**, více, než lidé tuší. A tito se mají léčiti! V říši tisíce let také léčení budou.

Dnes však jsou tito politováníhodní lidé považováni za choromyslné a nedělá se žádného rozdílu mezi skutečně nemocným a posedlým, protože se tomu ještě nerozumí.

Neporozumění prýští zde jen z neznalosti stvoření. Chybí **vědění o stvoření**, jež může dát základ k poznání **všech** dějů a změn v lidech i kolem nich, které je tedy povede k pravému vědění, k oné vědě budoucnosti, která nebude muset **tápat** kolem sebe žalostnými pokusy, aby **tím** teprve přicházela na nějakou **teorii**, jež se v mnoha případech po desetiletích ukáže být vždy zase falešnou.

Lidé, uchte se znát **stvoření** s jeho působícími zákony! Pak nepotřebujete tápat a hledat; budete mít všechno, co potřebujete k pomoci v událostech během svého pozemského bytí a ještě více nad to, ve svém **celém bytí**!

Pak již nebude tak zvaných vědátorů, protože se stanou **vědoucími**. Těm se pak nikdy nestane, aby se setkali v životě člověka s něčím, co by jim bylo cizí.

Překvapující velká část duševně chorých, dnes označených za nevyléčitelné, kteří svůj život musí trávit v odloučenosti v ústavech, nejsou duševně chorými, nýbrž posedlími. Je to tak, jako v mnoha jiných věcech: nehledá se v tom a proto není možno také něco nalézt. Je to účinek Kristových slov, která jednomyslně podmiňují a beze všech pochybností požadují: **Hledejte a naleznete!**

Toto slovo Pravdy má býti použito pro **všechno** v životě! V každé formě. Proto jsem i já již mnohokrát na to poukázal, že jen **ten** člověk nalezne v mém Poselství hodnoty, který se vši vážností **v něm hodnoty hledá!**

Žádný jiný, neboť živé Slovo dává jen tehdy, když se ho dotkne vážné hledání z celé duše. Teprve potom se otevře v bohaté hojnosti!

Slovo „posedlý“ slyšíme a nacházíme vskutku dosud a ještě dnes také vždy jen tam, kam vůbec nepatří!

A je-li někde použito, nikdo na ně nemyslí.

Ale také zde vyjádřil lidským slovem ražený výraz **nechtěně** na **pravém** místě to správné, neboť naleznete v blázincích mnoho těch, o nichž se s pokrčením ramen říká: „On je jinak normální, je jen **posedlý** nějakou fixní myšlenkou!“

Bezděčně přišli lidé i zde na to pravé, za to však sami o tom **dále** nepřemýšlejí.

Nejen tento jeden druh možno zváti posedlími, ale i takové, kteří nemají pouze fixní ideu a tak zvané světlé chvíle nebo okamžiky, nýbrž i ti, kteří trvale bláznivě mluví, mohou být

posedlí. Nemusí být vždycky ve skutečnosti nemocní.

Uvažujme však nyní příkladně o jednom z těch mnoha případů, v němž mladé děvče je okolím považováno za posedlou nebo alespoň je tak podezříváno, protože se **v její přítomnosti** dějí věci tak zvláštního druhu, že o jejich příčinách nikdo neví.

Je tu mnoho různých možností vysvětlení, vystihujících skutečnost, ani jediná však nedá se spojovati s posedlostí.

Nějaký **lidský duch** může být něčím **připoután k zemi** v dotyčném domě; **ve všech případech** může se jednat jen o **duchy** zemřelých **lidí**. Démoni nebo něco podobného nepřichází zde vůbec v úvahu.

Takový lidský duch jest snad nějakým činem vázán na dům a nebo jen na toto místo. Nemusel tedy bezpodmínečně udělat něco **v té** době, kdy tento dům stojí, nýbrž mohl býti již dávno **před tím** na tom místě nebo v blízkosti, kde dům nyní stojí.

Tento duch je tam někdy již desíletí nebo staletí připoután nějakou vraždou nebo jinou nedbalostí, mající těžké následky, poškozením jiného člověka nebo také jinou událostí, jakých je mnoho pro připoutání.

Nemusí tedy mít takový duch bezpodmínečnou souvislost s lidmi, kteří v domě **nyní** bydlí. Vzдор své trvalé přítomnosti v domě neměl dříve ještě možnosti, aby se mohl učinit hrubohmotně pozemsky patrným. **Teprve nyní** stalo se tak zvláštním, **ale také jen dočasným** druhem děvčete.

Zvláštnost tohoto děvčete je věcí samou pro sebe, jež dává duchu jen příležitost k určitému druhu zhrubohmotnění jeho

chtění. Jinak nemá nic společného s duchem.

Příčina této zvláštnosti leží v dočasném vyzařování krve jen v tom případě, má-li tato **zcela určité složení**. Z něho běře hrubohmotné pozemské schrány zbavený lidský duch sílu k provádění svých přání, aby vyvolal pozornost. To se často rozvine až v obtížnou nezvedenost.

Každý člověk má různé vyzařování krve, nač jsem již dříve upozornil. Složení krve mění se vícekrát během pozemského života, čímž se vždy střídají vyzařování této krve. Proto je zvláštní působení některých lidí ve vyvolávání dosti řídkých událostí jen **přechodné**, tedy téměř ve všech případech trvá jen zcela určitý čas. Není skoro žádného případu, v němž by vydrželo celé pozemské bytí. Často trvá to jen týdny nebo měsíce, zřídka roky.

Skončí-li tedy takové dění pojednou náhle, není to žádný důvod k domněnce, že dotyčný duch zde není nebo je oproštěn. V nejčastějších případech nemá již žádné možnosti, aby tak hrubě na sebe upozorňoval.

Není tedy proto ještě „vyhnán“ ani nezmizel, ale je právě tak, jako již dávno před tím, na tomto místě připoután, aniž by byl lidmi pozorován. Zůstane jinak lidem zrovna tak nepozorovatelný, jako jejich trvalé duchovní okolí. Ve skutečnosti nejsou přece nikdy sami.

Tím dal jsem vám k pozorování pouze jednu možnost, v níž se jedná o ducha, připoutaného na **místo**.

Může to však býti také takový lidský duch, který je na jednu

osobu, v domě žijící, přikován nějakou takovou událostí, jak jsem v Poselství často uváděl. Nemusí se jednat zrovna o dítě, jež svým složením krve přechodně dává možnost k pozemsky viditelnému působení. Vlastní příčinou může být otec, bratr, matka, sestra, kterýkoliv jiný člověk, který v domě bydlí, nebo který tam pouze dochází.

A také v tom jest zase další rozdíl; neboť vina může lpěti na odloučeném lidském duchu, stejně dobře však také na jedné v domě žijící osobě, buď z tohoto nynějšího nebo dřívějšího pozemského bytí.

Těch pravděpodobností je **tak** mnoho a jsou také tak různé, že zde vůbec nesmí být dána pevná forma. Tím by nastalo nebezpečí, že se v lidech vyvolá a podporuje falešné myšlení a ukvapené, nepředložené úsudky o jednotlivých případech.

Zmiňuji se o všech těchto možnostech z důvodu, abych ukázal mnohostrannost toho a tím varoval, že nemáme být tak rychle hotovi s ukvapeným výrazem. Vždy se tím vyslovuje podezření, které není oprávněné.

Buďte proto opatrní ve své řeči ve věcech, jimž nerozumíte! Nesete za to plnou zodpovědnost a vážete se snad rovněž nějakým slovem na léta ba i desetiletí! –

Při takové události mohl být dotýčný duch zlý a spoután nějakou vinou. V tom se tak snadno nezmění a bude vždy projevovati nenávist k lidem, odpovídajícím jeho druhu, když se mu odněkud dostane síly k pozemsky hrubohmotnému provedení.

Nebo byl sám poškozeným a upíná se nyní duchovně na osobu, která mu někdy uškodila a bydlí nyní v tomto domě. V každém případě váže se stále znovu a nově takovými zlovolnými a rušivými počiny a zaplétá se stále více, zatímco **dobrým** chtěním mohl by se osvoboditi a stoupati výše. Takto řádící duch škodí vždy nejčastěji jen sám sobě.

Ten člověk však, který svým krevním vyzařováním dává přechodně k tomu příležitost, nemusí být v žádné souvislosti s takovou záležitostí. Přirozeně je možno, že je s tím spojen nějakou dřívější vinou, nebo naopak, že ten duch je na něho vázán. To všechno není vyloučeno. Ale **posedlost** nepřichází v žádném případě v úvahu!

Kdyby byl člověk posedlý nějakým jiným duchem, to znamená, kdyby jiný duch dočasně nebo trvale používal jemu nepatřícího těla k pozemsky hrubohmotným výkonům, pak by toto zasažené pozemské tělo muselo **samo** provádět všechno, tedy házet, tlouci, škrábat nebo ničit, či jak se to všechno projevuje.

Jakmile je někdo **posedlý**, pak působí v něm cizí duch vždy **bezprostředně skrze** pozemské tělo, s nímž se mohl spojit, které částečně opanoval a pro své účely používá. Z toho teprve vznikl výraz „posedlý“, poněvadž se cizí duch v těle nějakého pozemského člověka usazuje, činí z něho své sídlo, aby ho pozemsky hrubohmotně používal k činnosti. On si činí nároky i na vlastnictví jemu cizího pozemského těla. A toto tělo je pak jím „posednuto“ nebo můžeme také říci „zabráno“. On se usídli v něm, vládne jím, anebo je občas ovládá.

Jest zcela přirozené, že děj obsazování odehrává se v prvé

řadě **v mozcích**. Takoví lidé, jimž se to stává, jsou pak označeni za duchovně nenormální nebo choromyslné, protože často dva rozdílní lidští duchové zápasí a bojují o to, kdo má mozkou používat.

Tím dochází k výrazu takových myšlenek, slov a činů, jež si odporují, často v zmateném pořadí a nesrozumitelném zmatku. Je to tím, že jsou tu dva různé duchové, pokoušející se prosadit svou vůli. Právoplatný vlastník a vetřelec. To je přirozeně příčina přemáhání mozkových nervů, které jsou tím protřásány a rozrušovány. Zvenčí pozorováno je možno zjistit pomatení mysli, přesto, že mozek může být jinak zcela zdravý. Jen boj a spor dvou různých duchů způsobuje a vyjadřuje tento zmatek.

Tak se stává tu i tam, že cizí lidský duch, který se násilím zmocnil nějakého pozemského těla, ovládne nejen úplně mozek, nýbrž stupňuje své požadavky ještě dále, zotročuje pro své účely i ostatní části těla. Někdy dokonce vytlačí duši, dosavadní právoplatnou majitelku těla, až na docela malou část, již nemůže uloupiti, aniž by ohrozil život tohoto těla.

V těchto těžkých případech vyskytuje se pak ve zprávách často uváděný dvojí život člověka. Mnoho učenců si tím lámalo hlavu a postižení jsou zoufalstvím nad svými způsoby hnání až k sebevraždě.

Také pro tyto děje jest vysvětlení v zákonech stvoření. Jsou vždy přísně vázány na zcela určité předpoklady, které musí býti **oběma** stranami předem dány. Člověk není tak beze všeho vydán všanc výbojům jiného, cizího ducha.

Tak na příklad bude **duch** takového člověka, jehož tělo dává

možnost býti využitkováno jiným, cizím duchem a který se tomuto více nebo méně poddává, vždy líný nebo slabý, neboť jinak zůstala by jeho vlastní, přirozená obrana dost silná, aby to znemožnila.

Lenost nebo slabost ducha je vždy způsobena vlastní vinou, nemůže však býti lidstvem poznána. Takový stav je zase jenom následek dědičného hříchu, jak jsem to ve svém Poselství přesně vylíčil se všemi zlými účinky, k nimž je nutno počítati i možnost posedlosti.

Člověk unaveného ducha může však býti mimořádně živý v myšlení, rovněž v učení, protože duchovní lenost, jak čtenáři mého Poselství vědí, nemá nic společného s britkostí rozumu.

Vždyť právě duch významných učenců bývá zvlášť silně připoután k zemi a omezený. Jako nejvhodnější výraz pro to mohli bychom použití slov: „Duch s ochromenými křídly,“ protože to nejlépe vyjadřuje tento pojem. Duch mnohého velikého učenice ve skutečnosti podřimuje již k duchovní smrti, zatím co dotyčný člověk na zemi mezi lidmi právě září jako zcela zvláštní světlo.

Takto postižený člověk může být tedy nezvykle rozumově čilý a chytrý a při tom mít unaveného ducha, který své pozemské tělo částečně ponechává jinému, tělo nemajícímu lidskému duchu, za rejdiště.

Staňte se proto více **vědoucími** v Božských prazákonech a budete moci mnohé neštěstí od sebe odvrátit! Odtrhněte se od své prázdné vědecké **domýšlivosti**, která vám dává jen zlomky vědění, sotva použitelné i v nejmenší tísní.

Dnešní vědě chybí **vědění**, aby mohla poznati **tyto** věci. Všechno, co věda až dodnes učí a chce vědět, dokazuje příliš jasně a určitě, že o stvoření vlastně vůbec ještě nic neví. Chybí jí jakákoliv velká souvislost a tím opravdový obraz skutečného dění. Je jen krátkozraká, omezená a pomíjí všechny veliké pravdy. Avšak nastává obrat k nové době, která i v tom dá **všemu nově vzniknouti**. –

Nelze tedy vždy podezřívati dítě nebo dospělého, vyvolává-li věci, jako je hřmot, nebo házení hrubohmotnými předměty. Půda pro takové příčiny je tak mnohostranná, že určení může býti provedeno jen skutečně vědoucími a v každém případě jen jednotlivě na místě samém.

Tím, co zde bylo řečeno, nejsou ještě dávno vyčerpány všechny možnosti, ale jedno je jisté: **Posedlost při tom nepřichází vůbec v úvahu!**

U lidí, kteří takové působení cizího, k zemi připoutaného ducha umožňují dočasným vyzařováním své krve, mohou během těchto dění dostaviti se přirozeně také tělesné záchvaty, horečnaté stavy, ano i bezvědomí.

To má svůj původ v tom, že cizí lidský duch strhuje na sebe pomáhající mu vyzařování, násilně je z pozemského těla vysává a způsobuje tak poruchy v harmonii normálního tělesného vyzařování, což se přirozeně ihned v tomto těle projeví.

To jsou však všechno zcela prosté děje, které mohou být dobrým pozorováním lehce zjistitelný, známe-li správné souvislosti.

Neužitečné žvanění a dohady o těchto věcech nemají žádného smyslu a mohou přinésti jednomu nebo druhému člověku škodu. I takovému člověku, který s celou věcí není vůbec spojen.

Lidé, strážte proto svých slov! Neboť i ona musí vás stáhnouti dolů, protože všechno **zbytečné** je rušitelem ve stvoření. Všechno, co ruší, musí podle zákona tíže klesnouti dolů!

Mluvíte-li však pravdivě a dobře, pak tím pomáháte a budete sami ve světle svých slov lehčí a vyzvednuti, protože i zde běží a navazují se nitky jako ve vašem myšlení a jednání. Nechcete-li však mluvit neužitečně, stanete se pak mlčenlivými a zdrženlivými. Tím v sobě strádáte síly mnou již označené jako moc mlčení!

Stane se vám přirozeností, že budete mluvit jen **užitečné** tak, jak to člověk měl dělat vždy už od počátku. Sotva vyplní pak mluvením třetinu **toho** času, který dnes k tomu spotřebuje.

On však dává žel přednost ukvapenému mluvení před ušlechtilým mlčením. Tak ho to stahuje stále více dolů podle zákona tíže, který všechno zbytečné ve stvoření stlačuje dolů a odhazuje jako nepotřebné.

Lidé, strážte proto svých slov, neberte zlo bezmyšlenkovitého žvanění tak lehce, jinak budete toho jednou hořce litovat.